

10. Sự chữa lành tại hồ nước của Bethesda

Giăng 5: 1-16
Tin Mừng Theo Giăng

Theo sự tường thuật của Giăng bây giờ đưa chúng ta trở lại Jerusalem để dự một bữa tiệc khác nhưng không cho chúng ta biết đó là bữa tiệc nào. Khi chúng ta đọc, hãy nhớ rằng ý định của Giăng khi viết sự thuật lại của mình như thế này: “**Nhưng các việc này đã chép, để cho các người tin rằng Đức Chúa Giêsu là Đấng Christ, tức là Con Đức Chúa Trời, và để khi các người tin, thì nhờ danh Ngài mà được sự sống.**” (Giăng 20: 31) Vì vậy, với mục tiêu đó trong tâm trí, Giăng cung cấp cho độc giả của mình nhiều bằng chứng cho thấy Chúa Giêsu là Đấng cứu thế. Hơn năm trăm năm trước, tiên tri Ê-sai đã viết rằng, khi Thiên Chúa của họ đến cứu dân của Ngài, sẽ có Bốn loại chữa lành mà Ngài sẽ thực hiện. Đây là những gì Ê-sai viết:

5 Bấy giờ, mắt người mù sẽ mở, tai người điếc sẽ thông. **6** Bấy giờ, người bị què sẽ nhảy như nai, lưỡi người câm cất tiếng reo mừng. Nước sẽ tuôn chảy trong hoang mạc, sông suối tuôn trào trong đồng bằng khô cằn. (Ê sai 35:5-6).

Ê-sai đã tiên tri rằng Đấng Mê-si sẽ chữa lành người mù, người điếc, người què và những người bị câm, nên Giăng cho chúng ta ở đây sự chữa lành của Chúa Giê-su về một người bị tê liệt và bất lực. Sau đó, ông ta sẽ viết về sự chữa lành cho người mù tại hồ nước của Siloam (Giăng 9). Hôm nay, chúng ta tập trung vào sự què quặt như một con nai.

Hồ nước của Bethesda

1 Kế đó, có một ngày lễ của dân Do Thái, Đức Chúa Giêsu lên thành Giê-ru-sa-lem. **2** Số là, tại thành Giê-ru-sa-lem, gần cửa Chiên, có một cái ao, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Bê-tết-đa, xung quanh ao có năm cái vòm cửa. **3** Những kẻ đau ốm, mù quáng, tàn tật, bại xuội nằm tại đó rất đông, [chờ khi nước động; **4** vì một thiên sứ thỉnh thoảng giáng xuống trong ao, làm cho nước động; lúc nước đã động rồi, ai xuống ao trước hết, bất kỳ mắc bệnh gì, cũng được lành]. **5** Nơi đó, có một người bị bệnh đã được ba mươi tám năm. **6** Đức Chúa Giêsu thấy người nằm, biết rằng đau đã lâu ngày thì phán: Người có muốn lành chăng? **7** Người bệnh thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng có ai để quăng tôi xuống ao trong khi nước động; lúc tôi đi đến, thì kẻ khác đã xuống ao trước tôi rồi. **8** Đức Chúa Giêsu phán rằng: Hãy đứng dậy, vác giường người và đi. **9** Tức thì người ấy được lành, vác giường mình và đi. Và, bấy giờ là ngày Sa-bát. (Giăng 5:1-9).

Cảnh trong chương này diễn ra tại một hồ nước gần cửa Chiên, thường được chấp nhận ở phía Bắc của thành phố Jerusalem, bên ngoài các bức tường thành phố. Chúa Giêsu đã ở Jerusalem để dự một bữa tiệc của người Do Thái (Câu 1). Hồ nước được gọi là Bethesda, có nghĩa là Ngôi nhà của Lòng thương xót. Hồ nước Bethesda đã được tìm thấy, khai quật và được chấp nhận là địa điểm ban đầu. Ngày nay vẫn còn có bằng chứng về năm đầu trường được bao quanh (câu 2) được đề cập bởi Giăng sau tất cả những năm này.

Giăng đã mô tả một cảnh hoàn toàn đau khổ, tức là, một số lượng lớn những người tuyệt vọng chỉ nằm xung quanh, hy vọng sẽ được chữa khỏi. Có bao nhiêu người sẽ tạo thành một số lượng lớn? Hơn một trăm người, anh em có nghĩ vậy không? Khi một người cố gắng hình dung ra khung cảnh,

tôi tưởng tượng tất cả đều ở sát mép nước như họ có thể có được, chạt chội và sát vào nhau, hồi hộp chờ đợi bất kỳ chuyển động nào của nước. Phiên bản quốc tế mới (NIV) lấy ra câu bốn, điều này giải thích lý do tại sao họ tập hợp ở đó vì nó không có trong các bản thảo trước đó. Trong Phiên bản King James, câu bốn nói rằng, “**vì một thiên sứ thỉnh thoảng giáng xuống trong ao, làm cho nước động; lúc nước đã động rồi, ai xuống ao trước hết, bất kỳ mắc bệnh gì, cũng được lành (Giăng 5: 4 KJV)**”. Một số người sẽ nói rằng sự chữa lành chỉ là chuyện ngụ ngôn và việc chữa lành không thực sự diễn ra. Tắm trong nước này vẫn còn là một bí ẩn cho đến ngày nay. Liệu có đặc tính chữa bệnh tự nhiên trong nước này không? Dù lý do cho sự tập hợp này là gì, chúng ta đều biết rằng Chúa thực sự nghe thấy tiếng khóc của những trái tim tan vỡ. Theo quan điểm của tôi, hoàn toàn có khả năng lòng thương xót của Đức Chúa Trời đã di chuyển Ngài để chữa lành những người tập trung ở đó trước khi Đấng cứu thế đến.

Từ câu trả lời của người đàn ông với Chúa Giê-su, nó phụ thuộc vào việc một người có thể xuống nước nhanh như thế nào sau khi những gợn nước xuất hiện trên bề mặt (câu 7). Thiên thần đã được nhìn thấy, hay đó chỉ là những gợn sóng của sự hiện diện của anh ta? Nó để lại cho chúng ta nhiều câu hỏi. Đây có phải là lòng thương xót của Thiên Chúa đối với nhân loại chỉ nằm ở đó? Có lẽ, đó là lý do tại sao nó được gọi là Bethesda, ngôi nhà của lòng thương xót. Có lẽ, trong sự tuyệt vọng của họ, đức tin mà họ có rằng Chúa sẽ chữa lành theo cách này là lý do họ được chữa lành. Thiên Chúa trả lời những người cầu nguyện tuyệt vọng và đầy niềm tin.

Tuy nhiên, nó dường như thế, sau khi nước được khuấy động, nếu chỉ có người đầu tiên xuống nước được chữa lành, một số người sẽ gặp bất lợi nghiêm trọng. Nếu mọi thứ phụ thuộc vào việc một người có thể xuống nước nhanh như thế nào, thì một người càng ở gần mép hồ bơi khi những gợn sóng xảy ra, cơ hội được chữa lành của người đó càng cao. Chúng ta không biết mức độ thường xuyên xảy ra sự gợn sóng của nước này, nhưng sự chú ý của họ là quan sát mặt nước và lặn nhanh khi nước được khuấy động hoặc gợn sóng.

Có ba loại người bệnh được đề cập nằm ở đó: người mù, người què và người bị liệt (câu 3). Người mù không thể nhìn thấy nước khuấy động. Đó sẽ là bất lợi cho họ khi biết khi nào nên nhảy xuống, đặc biệt nếu họ chỉ chờ đợi một gợn sóng. Những người khác sẽ nhảy vào trước họ. Người què và người bị liệt có thể nhìn thấy những gì đang xảy ra, nhưng họ cần được giúp đỡ để vào hồ nước. Thật là bực bội khi có người nhảy qua họ để vào vùng nước chữa lành! Một người ở đó càng lâu, họ càng đến gần mép hồ bơi và càng gần sự chữa lành của họ.

Người ta tự hỏi một số người trong số họ ở đó bao lâu, hy vọng cơ hội của họ sẽ được chữa lành. Làm thế nào mà họ ăn hoặc sinh hoạt hoặc chăm sóc các nhu cầu thể chất của họ? Chắc chắn, họ sẽ không muốn từ bỏ vị trí lựa chọn của họ bên cạnh hồ nước. Có lẽ, một số người đã có bạn bè và gia đình giúp đỡ họ và mang theo các điều khoản hoặc giúp dọn dẹp sau khi đám đông liên tục chờ đợi tại hồ nước. Chúng ta cũng có thể tưởng tượng rằng nó bẩn và có mùi. Nó chắc chắn sẽ là một nơi tuyệt vọng với rất nhiều người có nhu cầu cực đoan đã đưa họ đến nơi này. Cũng có thể cho rằng nhiều cái chết đã xảy ra tại hồ nước đó trong khi mọi người chờ đợi, cũng như cay đắng và chiến đấu nổ ra nếu một số người bị đẩy ra khỏi đường trước những người khác mạnh hơn. Thừa nhận nỗi buồn của cuộc tụ họp này, chúng ta thấy Chúa Giê-su đến thăm loài người tuyệt vọng này. Giăng nói với chúng ta rằng người vô giá trị đã ở trong tình trạng đó được ba mươi tám năm (câu 5). Cho dù ông ta đã ở đó bao lâu hay ở gần mép nước mà ông ta có thể đến, ông ta không có ai để giúp mình xuống nước trước những người khác.

Câu hỏi 1) Người đàn ông này đã nằm đó trong tình trạng như vậy ở một thời gian dài. Tại sao ông ấy ở lại? Anh em nghĩ trạng thái cảm xúc của ông ấy là gì sau ba mươi tám năm bị bệnh? Anh em đi đâu khi mà mình bị tổn thương về mặt cảm xúc?

Tôi tự hỏi về trạng thái cảm xúc của ông ấy. Ba mươi tám năm là một thời gian dài. Ông ấy đã dành bao nhiêu thời gian gần hồ nước này ư? Có phải ông ta qua lại, hành hương thường xuyên đến và đi từ nhà của ông ta? Trong cuộc trò chuyện ngắn với Chúa Giêsu, ông ta nói rằng ông ta không có ai giúp ông ta vào bể bơi. Ông ấy đã có bao nhiêu hy vọng vào lúc ông ấy gặp Chúa Giêsu? Có phải ông ấy đã khóc với Chúa giữa nỗi khốn khổ của mình? Ông đã đặt niềm tin vào điều gì? Sự tập trung và hy vọng của ông dường như nằm trong lòng thương xót của Đức Chúa Trời gửi một thiên thần hết lần này đến lần khác, hy vọng rằng một ngày nào đó ông sẽ là người được chữa lành. Một điều chúng ta biết: Cha đã nhìn thấy người đàn ông này và sai Chúa Giêsu đến chữa lành cho ông ta. Theo cách đó, cuối cùng ông đã được trải nghiệm sự thương xót chữa lành của Thiên Chúa. Chúa quan tâm đến người không có ai chăm sóc mình. Chúng ta không được nói rằng Chúa đã chữa lành bất kỳ ai khác ở bên hồ nước ngày hôm đó; người đàn ông không vô giá trị dường như là người duy nhất. Sứ đồ Giăng nói với chúng ta:

Đức Chúa Giêsu thấy người nằm, biết rằng đau đã lâu ngày thì phán: “Người có muốn lành chăng?” (Câu 6).

Anh em được biết đến là của Chúa

Bức tranh chúng ta có được là sự chú ý của Chúa Giêsu tập trung vào người đàn ông này trong số tất cả những người khác. Chúa Kitô đã biết rõ được rằng người đàn ông đã ở đó một thời gian dài. Chúng ta không biết liệu thông tin này đến từ những người khác quanh hồ nước hay từ một sự mặc khải thiêng liêng từ Chúa Cha, mà Chúa Giêsu thường có. Ngài có thể đã hỏi người đàn ông rằng ông ta đã ở đó bao lâu. Tất cả những gì chúng ta biết là Chúa Cha đã ban cho Chúa Giêsu những hiểu biết về người đàn ông và Ngài biết rằng đã đến lúc người đàn ông này nhận được sự chữa lành. Chúa Giêsu luôn làm theo những gì Ngài cảm nhận được và đã thấy Chúa Cha làm (Giăng 5:19). Đây là một khoảnh khắc mà chúng ta gọi là một cuộc hẹn thiêng liêng. Chúa Giêsu đã không chữa lành mà không nói chuyện với ông ấy trước và hỏi ông ta một câu hỏi. Trong những câu này, chúng ta thấy một ví dụ đẹp về cách Chúa Giêsu bước đi trong Thánh Linh khi Ngài làm những gì Ngài biết là ý muốn của Cha Ngài.

Nhiều lần trong Tin mừng, chúng ta thấy rằng Chúa Giêsu không phải lúc nào cũng có thông tin đầy đủ về mọi tình huống, tức là, có những lúc Ngài đặt câu hỏi để tìm hiểu thông tin về tình trạng của một người. Chẳng hạn, khi Ngài đi bằng thuyền băng qua Biển hồ Galilê đến vùng Gerasenes, một người đàn ông bị quỷ ám chạy về phía Ngài. Chúng ta đọc rằng Chúa Giêsu đã hỏi người đàn ông tên của mình. Con quỷ nói qua người đàn ông, nói; **Tên tôi là Legion, (Mác 5: 9)**. Khi Ngài từ trên Núi Tabor, một người đàn ông có con trai bị quỷ ám đối mặt. Chúa Giêsu hỏi ông ta, **“Điều đó xảy đến cho nó đã bao lâu?” (Mác 9:21)**.

Khi các môn đồ của Ngài hỏi Ngài về sự trở lại trần gian và dấu hiệu sự đến của Ngài, Ngài phán với họ rằng **“Về ngày và giờ đó, chẳng có ai biết chi cả, thiên sứ trên trời hay là Con cũng vậy, song chỉ một mình Cha biết mà thôi” (Ma-thi-ơ 24:36)**. Tôi tin rằng, vì bây giờ Ngài đang ngồi bên tay phải của Chúa Cha, Ngài không biết giờ nào Ngài sẽ đến, nhưng trong khi ở trần gian,

Chúa Kitô không biết. Ngài là một trăm phần trăm của Thiên Chúa, nhưng cũng là một người đàn ông một trăm phần trăm và bị giới hạn bởi thời gian và không gian của Cha mình. Chúa Giêsu đã phải trải nghiệm những gì giống như thật sự là con người và làm mẫu cho các môn đệ của Ngài làm thế nào để được Thánh Linh hướng dẫn. Chúa Giêsu phải học hỏi mọi thứ khi lớn lên và Ngài không có tất cả kiến thức được ban cho Ngài trong mọi việc. Trong thời gian ở trần gian, Chúa Giêsu đã dành nhiều khía cạnh trong bản chất của Ngài là Thiên Chúa. Phao-lô nói với chúng ta trong thư gửi nhà thờ tại Phi-líp rằng:

5 Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có, 6 Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm giữ; 7 chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi tớ và trở nên giống như loài người; 8 Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự. (Phi-líp 2:5-8) nhấn mạnh tôi).

Đoạn dẫn này cho chúng ta biết rằng Chúa Giêsu đã làm cho chính mình không có gì trong sự nhập thể tức là sự hiện thân trong xác thịt. Từ Hy Lạp, *kenōō*, có nghĩa là người Do Thái “làm cho trống rỗng, không có nội dung, bị loại bỏ, vô hiệu hóa, bị làm cho không hiệu quả và làm trống một cái gì đó sức mạnh của nó. Những kết quả của hành động dẫn đến việc mất khả năng để thực hiện mục đích của mình”. Trong khi Chúa Giêsu đi trên Trái Đất, Ngài phụ thuộc vào sự dẫn dắt và sự trao quyền của thuộc linh, giống như anh em và tôi phải làm. Nói thêm một chút nữa trong Tin Mừng John Giáp, Chúa Giêsu phán, “*Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, Con chẳng tự mình làm việc gì được; chỉ làm điều chi mà Con thấy Cha làm; vì mọi điều Cha làm, Con cũng làm y như vậy.*” (Giăng 5:19). Chúa nhìn xung quanh tất cả những người nằm đó, và Cha tập trung sự chú ý của mình vào một người đàn ông vô giá trị, do đó ban cho Ngài mặc khải siêu nhiên rằng Cha đã nhìn thấy ông, biết tất cả về ông và muốn chữa lành cho ông. Một khi Chúa Cha đã chỉ cho Chúa Kitô những gì Ngài muốn làm, Chúa Giêsu đã đặt câu hỏi:

“Người có muốn lành chẳng”

Câu hỏi 2) Tại sao anh em nghĩ rằng Chúa Giêsu đã hỏi ông ta nếu ông ta muốn lành lại? Đó không phải là lý do tại sao ông ấy ở đó?

Có lẽ, câu hỏi được đặt ra cho ông ta để gây ấn tượng với người đàn ông về tình trạng hoàn toàn bất lực của ông ấy. Trước khi Chúa bước vào, Ngài sẽ thường đưa một người đàn ông nhận ra sự thiếu khả năng của mình để thoát khỏi tình trạng hoặc tình huống của mình. Ngoài ra, ông ta đã cân nhắc rằng sẽ có nhiều thay đổi sẽ đến với ông ta như là kết quả của việc được chữa lành. Sự chữa lành của Ngài sẽ thay đổi gần như mọi khía cạnh của cuộc sống. Ông ấy thực sự sẽ có một khởi đầu mới trong cuộc sống. Mọi người sẽ không còn mở rộng lòng từ thiện cho ông ta nữa. Ông ấy phải tự đứng trên đôi chân của mình. Trách nhiệm sẽ thuộc về ông ta để tìm việc và trở thành một phần bình thường của xã hội một lần nữa nếu ông ta trả lời trong lời khẳng định và được chữa lành. Câu hỏi này đi vào trái tim của nhiều người trong chúng ta, tức là chúng ta có muốn được chữa lành không? Chúng ta có muốn được thay đổi không? Chúng ta có muốn quyền năng của Thiên Chúa hoạt động trong cuộc sống của chúng ta không?

Điều cốt yếu trong việc nhận được quyền năng của Chúa để chữa lành hoặc thay đổi cuộc sống của anh em là mong muốn mãnh liệt về nó. Chúa Giêsu đã phán câu hỏi tương tự với người mù,

Bartimaeus. Khi Bartimaeus biết rằng Chúa Giê-su đang đi qua gần đó, ông ta hét lên với Chúa, **“Con vua Đa-vít, xin xót thương con!”** (Mác 10:47), và ông ta lao đảo đi về phía Chúa Giê-su trong sự mù lòa. Khi Chúa Giê-su gọi Bartimaeus vào sự hiện diện của Ngài, trước khi Chúa Giê-su chữa lành cho ông ta, Chúa đã hỏi Ngài: **“Người muốn ta làm chi cho người??”** (Mác 10:51). Những điều của Thiên Chúa đến với chúng ta dễ dàng hơn nếu chúng ta bày tỏ mong muốn của chúng ta với Chúa Giê-su. Ngài nghe chúng ta đau đớn khi chúng ta kêu cứu Ngài vì sự giúp đỡ của Ngài. Con cái Israel không được sinh ra từ các bậc thầy nô lệ độc ác của Ai Cập cho đến khi họ kêu lên với Ngài:

7Đức Giê-hô-va phán rằng: **“Ta đã thấy rõ-ràng sự cực-khổ của dân ta tại xứ Ê-díp-tô, và có nghe thấu tiếng kêu-rêu vì có người độc-công của nó; phải, ta biết được nỗi đau-đớn của nó.** 8Ta ngự xuống để cứu dân này khỏi tay người Ê-díp-tô (Xuất Ê-díp-tô 3:7-8).

Đừng bao giờ từ bỏ khóc với Ngài trong bất kỳ nỗi đau nào mà anh em đang trải qua. Ngài thấy, và Ngài nghe, và Ngài lo lắng về sự đau khổ của anh em. Đừng đau khổ mà không khóc với Chúa để được chữa lành. Nếu chúng ta hoàn toàn hài lòng theo cách của chúng ta, chúng ta sẽ ngăn sự thay đổi xảy ra. Hài lòng mà không có Chúa là một trong những điều nguy hiểm nhất trên thế gian. Nó có thể hủy hoại linh hồn của một người. Thiên Chúa có cách sử dụng các tình huống trong cuộc sống của chúng ta để hướng sự chú ý của chúng ta về phía Ngài. Đôi khi, ngay cả bệnh tật cũng có thể là một món quà của Thiên Chúa khi nó đánh thức một người khỏi giấc ngủ tâm linh, khiến anh ta nhận thức được nhu cầu của mình đối với Chúa Giê-su. Chúa có thể biến đau khổ của anh em thành lợi thế của chính anh em. Sự khác biệt sẽ là cách anh em phản ứng với nỗi đau của bản thân và nếu anh em chọn tiếp cận với Chúa Giê-su. Mong muốn mà anh em đã đặt vào để trở nên tốt và thay đổi nhiều như thế nào? Đời sống cầu nguyện của chúng ta, hoặc thiếu điều đó, thường cho thấy liệu chúng ta có muốn biết quyền năng của Ngài trong cuộc sống của chúng ta hay không. Tôi không hiểu tại sao một người được chữa lành bệnh và những người khác rời đi mà không được chữa lành. Chúng ta sẽ chỉ tìm ra câu trả lời cho những câu hỏi ở phía bên kia của cuộc hành trình này trong cuộc sống. Trong bất kỳ tình huống nào, hãy cầu nguyện và tiếp tục cầu nguyện. Ngài nhìn thấy nỗi đau của anh em và quan tâm đến sự đau khổ của anh em.

Cái nhìn hạn chế về sự chữa lành

Người đàn ông trả lời câu hỏi của Chúa Giê-su, bằng cách tập trung vào thực tế rằng ông ta cần ai đó ở lại với mình và giúp ông ta xuống nước khi nó bị khuấy động. Đôi khi, chúng ta có thể giới hạn Chúa bởi cách nghĩ rằng Chúa chữa lành sẽ chỉ đến theo một cách nhất định. Chúa có thể chọn chữa lành thông qua các phương tiện mà chúng ta hiểu, ví dụ, thông qua các bác sĩ và phương thuốc tự nhiên mà mọi người đã khám phá ra. Tuy nhiên, Thiên Chúa cũng chữa lành thông qua các phương tiện siêu nhiên. Có những người nghĩ rằng chỉ có bệnh viện hoặc bác sĩ mới có thể giúp đỡ họ, và họ không bao giờ nghĩ đến việc cầu xin Chúa Giê-su giúp đỡ bằng cách kiên trì cầu nguyện.

Chúng ta hạn chế bản thân từ việc nhận được những gì chúng ta cần bởi vì chúng ta chỉ tập trung vào một cách cụ thể nó sẽ xảy ra. Tôi không ủng hộ rằng mọi người trốn tránh sự chăm sóc y tế khi được yêu cầu, chỉ có điều cũng cần thiết để cởi mở với thực tế là Chúa chữa lành ngày hôm nay, và Chúa có thể chọn chữa lành cho anh em nếu anh em tiếp cận với Ngài bằng lời cầu nguyện cho sự chữa lành cho bản thân. Ngay cả khi anh em đang đi đến bác sĩ vì một tình trạng y tế, tôi

hy vọng rằng anh em cũng đang cầu xin Chúa chữa lành vết thương của mình dưới bất kỳ hình thức nào mà Ngài sẽ đưa ra.

Người đàn ông này đã có Chúa Giêsu đứng trên mình, và ông ta đang cầu xin sự giúp đỡ để xuống nước! Tôi tự hỏi bao nhiêu lần Chúa Giêsu đã đi bên chúng ta, và chúng ta đã không biết điều đó! Người đàn ông này vẫn đang tìm kiếm một thiên thần để khuấy nước khi Chúa Giêsu, Thiên Chúa hiện thân, đã ở đó để giúp đỡ riêng mình ông!

Người đàn ông đã vô giá trị trong ba mươi tám năm, nhưng ông ta được bảo bởi Chúa Kitô hãy làm điều không thể đối với mình: **“Hãy đứng dậy! vác tấm thảm của ngươi và đi.” (câu 8)**. Một điều chắc chắn: người đàn ông đã nhận được sự chữa lành từ đức tin và sự hiểu biết về Chúa Kitô. Người đàn ông này không biết ai đang nói chuyện với mình; Ông ta chỉ đơn giản là vâng lời. Ông ta đã ở đó quá lâu đến nỗi đức tin của ông giống như một ngọn lửa nhỏ gần như đã tắt. Các hồ nước đã trở thành một lối sống của ông. Khi ông hành động theo những lời Chúa Giêsu nói, ông ta nhận được sức mạnh và sự chữa lành chảy qua tứ chi của mình. Khi Chúa Giêsu bước vào cuộc đời ông, đó là một hành động có chủ quyền của ân sủng và lòng thương xót để trả lời cho người đàn ông này, tia lửa hy vọng nhỏ bé.

Chúa Kitô đã cho người đàn ông một chỉ dẫn đơn giản, tức là, nhặt tấm thảm của mình và đi. Chúng ta không biết những gì diễn ra trong tâm trí người đàn ông, nhưng ông ta đã tuyệt vọng và sẵn sàng tuân theo ngay cả mệnh lệnh bất khả thi mà Chúa Giêsu ban cho ông ta. Ông không làm gì ngoài việc vâng lời trước lời nói ân cần của Chúa Giêsu. Trong một mệnh lệnh, Chúa Giêsu đã chuyển hướng thế giới quan của mình về sự chữa lành. Điều này cho chúng ta thấy rằng chúng ta không thể đặt Chúa vào một cái hộp như cách Ngài chữa lành. Chúa thường sẽ làm chúng ta ngạc nhiên bằng cách chữa lành theo những cách khác thường. Chúa Kitô không cần chúng ta hiểu những cách thức của Ngài để nhận được lòng thương xót và chữa lành của Ngài, nhưng Ngài cần sự vâng phục của chúng ta khi Ngài nói. Ngài bảo người đàn ông làm điều không thể, tức là đứng dậy và bước đi!

Đôi khi, Chúa Giêsu chữa lành bằng một lời truyền lệnh. Chẳng hạn, với người đàn ông có bàn tay khô héo, Ngài phán, **Hãy giơ tay ra (Ma-thi-ơ 12:13)**, và khi bàn tay duỗi ra, nó đã được chữa lành. Vào những lúc khác, Chúa Giêsu chữa lành theo những cách kỳ lạ đối với hầu hết mọi người, như thời gian Chúa Kitô nhổ xuống đất, tạo ra bùn đất, đem xúc lên mắt người mù, và họ được chữa lành ngay lập tức (Giăng 9: 6). Đối với người khác, Ngài đặt ngón tay của mình lên đôi tai của một người để chữa bệnh (Mác 7:33). Một lần khác, Ngài chỉ nói một lời, thì con trai của một người đàn ông đã chữa lành cách đó mười tám dặm (Giăng 04:50). Chúng ta giới hạn Chúa bằng cách nói với Ngài cách chúng ta muốn được chữa lành thay vì mở rộng trái tim và tâm trí của mình cho Ngài và nói: "Ý muốn của Ngài, theo cách của Ngài, Chúa." Ngài có thể giải quyết vấn đề với một người chỉ đơn giản là vâng lời khi Ngài nói! Người đàn ông này không được chữa lành vì đức hạnh của ông ta, nhưng vì ông ta tuân theo mệnh lệnh đơn giản được trao cho mình.

Động lực thánh chức của Chúa Kitô

Chúa Giêsu đã làm phép lạ và chữa lành vì bất kỳ lý do nào khác ngoài việc làm giảm nỗi đau làm tổn thương con người và tôn vinh Chúa Cha. Tất cả những gì Ngài làm là tuân theo ý muốn của Cha Ngài. Ngài đã không chú ý đến chính mình; Chúa Giêsu chữa lành người đàn ông để làm giảm

bớt tình trạng của ông ta. Chúa đã không yêu cầu đức tin vào thân phận của Ngài là Con Thiên Chúa, vì Ngài đã không nói với Ngài rằng Ngài là ai. Ngài muốn làm phép lạ và chữa lành để một mình Cha được tôn vinh. Chúa Kitô đã không tìm cách thu hút sự chú ý đến chính mình vì những lý do ích kỷ. Ma-thi-ơ nhận thấy thái độ này của Chúa Giêsu khi ông mô tả chức vụ của Chúa Giêsu theo cách này:

Có nhiều người theo, và **Ngài chữa lành cả**. **16 Ngài cấm ngặt họ đừng cho ai biết Ngài**; 17 để được ứng nghiệm lời đấng tiên tri Ê-sai đã nói rằng: 18 **Này, tôi tớ ta đã chọn, Là người mà ta rất yêu dấu, đẹp lòng ta mọi đàng. Ta sẽ cho Thánh Linh ta ngự trên người, Người sẽ rao giảng sự công bình cho dân ngoại.** 19 **Người sẽ chẳng cãi lẫy, chẳng kêu la, Và chẳng ai nghe được tiếng người ngoài đường cái.** 20 **Người sẽ chẳng bẻ cây sậy đã gãy, chẳng tắt ngọn đèn gòn tàn** (Ma-thi-ơ 12:15-20 Nhấn mạnh tôi).

Ma-thi-ơ nhớ yêu cầu của Chúa Christ với những người được chữa lành là không nói cho người khác biết Ngài là ai (câu 16) để Ngài có thể tiếp tục công việc chữa lành của mình mà không cần phô trương. Niềm đam mê Chúa là Cha của Ngài được tôn vinh để chữa lành bệnh tật. Trích dẫn tiên tri Ê-sai, Ma-thi-ơ đã mô tả tính cách bên trong của Chúa Giêsu là một người sẽ không cãi nhau hay khóc lóc (câu 19). Ngài không tranh luận; Ngài cũng không ép buộc mọi người lắng nghe Ngài. Ngài không la hét nhiều trên đường phố và thu hút sự chú ý đến chính mình. Thuật ngữ mô tả được sử dụng là của một người đàn ông duỗi thẳng một cây sậy bị bầm tím hoặc bị hư hỏng uốn cong bởi gió. Hình ảnh được đưa ra là của một ngọn nến không còn rực cháy mà có một bậc đồ, âm i gòn như bị dập tắt.

Chúa được gửi đến người quan tâm Ngài vào ngọn lửa những người cần ánh sáng giữa bóng tối của họ, viz. những người ở cuối sợi dây và không có hy vọng vào sự tan vỡ của họ. Ngài sẽ đến bên cạnh chúng ta và thổi vào cuộc sống của chúng ta và cho chúng ta lý do để hy vọng một lần nữa. Có nên điều này khiến chúng ta trong Giáo hội hành xử theo cùng một cách? Chúng ta phải noi gương Giăng Báp-tít, và tránh đường và gửi Thiên Chúa vinh quang cho tất cả những gì Ngài làm. Chúng ta sẽ giống Chúa Kitô hơn khi chúng ta không tập trung vào bản thân nhưng tìm cách tôn vinh Chúa. **Chúa Giêsu phán: "Hãy đứng dậy! vác tầm thảm của ngươi và đi."** (câu 8).

Sự bắt bớ Chúa Kitô

9 Tức thì người ấy được lành, vác giường mình và đi. Và, bây giờ là ngày Sa-bát. 10 Các người Giu-đa bèn nói với kẻ được chữa lành rằng: Nay là ngày Sa-bát, ngươi không phép mang giường mình đi. 11 Người trả lời rằng: Chính người đã chữa tôi được lành biểu tôi rằng: Hãy vác giường ngươi và đi. 12 Họ hỏi rằng: Người đã biểu ngươi: Hãy vác giường và đi, là ai? 13 Nhưng người đã được chữa lành không biết là ai: vì Đức Chúa Giêsu đã lẩn trong đám đông tại chỗ đó. 14 Sau lại, Đức Chúa Giêsu gặp người đó trong đền thờ, bèn phán rằng: Kia, ngươi đã lành rồi, đừng phạm tội nữa, e có sự gì càng xấu xa xây đến cho ngươi chẳng. 15 Người đó đi nói với các người Giu-đa rằng ấy là Đức Chúa Giêsu đã chữa lành cho mình. 16 Nhân đó dân Giu-đa bắt bớ Đức Chúa Giêsu, vì có Ngài làm những sự ấy trong ngày Sa-bát. (Giăng 5:9-16).

Người đàn ông ngay lập tức được chữa lành. Không có bằng chứng cho thấy bàn tay đã đặt lên ông ta hoặc Chúa Giêsu thậm chí còn đưa tay ra để người đàn ông nắm lấy và đứng dậy. Không

có gì! Sự chữa lành đến từ những lời nói! Hãy tưởng tượng cảnh tượng. Một lời chỉ huy và nó đã được thực hiện! Kinh thánh chỉ rằng, “**Tức thì người ấy được lành, vác thảm của mình và đi. (câu 9).**

Câu hỏi 3) Chúng ta có thể học được gì từ thực tế là người đàn ông được chữa lành không biết rằng chính Chúa Giêsu đã làm cho ông ta được lành? (câu 13). Anh em nghĩ gì về phản ứng của những người khác xung quanh hồ nước khi họ biết rằng người đàn ông đã được chữa lành?

Chúng ta có thể tưởng tượng rằng sự chữa lành gây ra một sự hỗn loạn giữa những người ở hồ nước. Giăng không mô tả cảnh đó, nhưng cố gắng tưởng tượng ngày hôm đó như thế nào. Anh em có nghĩ rằng họ đã bị sốc khi nhìn thấy người đàn ông này ngay lập tức được chữa khỏi và quan sát ông ta có thể đi lại được không? Ông ta hẳn đã làm một cuộc hỗn loạn một khi ông ta nhận ra rằng mình có thể đi. Tôi tưởng tượng rằng ông ấy đã rất hạnh phúc khi nhặt chiếc thảm của mình lên và đứng lần đầu tiên sau ba mươi tám năm! Anh em có thể tưởng tượng đám đông nghĩ gì khi họ nhận ra ông ta đã được chữa lành, nhưng ông ta đã không xuống hồ nước? Tôi chắc chắn tất cả họ đều muốn biết điều đó đã xảy ra như thế nào.

Thật không may, ông ta đã sớm bị phát hiện mang theo chiếc thảm của mình bởi quan chức tôn giáo của người Hô-ri, người Do Thái theo tôn giáo hợp pháp. Điều này nhắc nhở chúng ta rằng những lời chỉ trích thường có thể đến với chúng ta khi chúng ta tin và tin vào những lời của Chúa Giêsu. Chúa nhận thức được rằng hành động của Ngài sẽ thu hút sự chú ý và chỉ trích từ những người cai trị tôn giáo, nhưng Ngài chỉ có một mình trong việc tuân theo tiếng nói của Cha mình, ngay cả khi điều này có nghĩa là đối đầu với người Pha-ri-si. Khi làm như vậy, Ngài đã vạch trần sự giả hình của họ và thể hiện tấm lòng trong sạch của Chúa Cha đối với những người bị bệnh. Khi quan chức tôn giáo thấy rằng ông ta không được chữa lành bởi một thiên thần tới hồ nước mà là bởi một người đàn ông và người đàn ông được chữa lành không biết ai đã chữa lành cho mình. (câu 13), họ đã buồn bã.

Những người đàn ông tôn giáo này không có lời khen ngợi đối với Thiên Chúa khi họ nghe về người đàn ông chữa lành. Không có cảm giác ngạc nhiên hay sợ hãi về lòng thương xót và sức mạnh của Thiên Chúa, chỉ trích rằng người đàn ông được chữa lành này đang làm điều gì đó mà họ không cho phép, tức là, mang theo tấm thảm trải giường của mình vào ngày Sa-bát. Người Do Thái nắm luật pháp giải thích việc mang một thứ gì đó giống như một cái giường trong ngày Sa-bát là vi phạm một trong Mười Điều Răn, tức là, làm việc vào ngày thứ bảy. Tất nhiên, trong sự hiểu biết bị sai lệch của họ về những hạn chế từ Thiên Chúa không có buôn bán trong ngày Sa-bát, không chỉ trong mắt họ, người đàn ông này đã phá vỡ ngày Sa-bát bằng cách mang theo chiếc thảm của mình, mà cả Chúa Giêsu cũng phá vỡ ngày Sa-bát bằng cách chữa lành một người trong ngày Sa-bát.

Làm thế nào chúng ta có thể bị mù khi chúng ta có một tư duy tôn giáo! Họ đã bỏ lỡ toàn bộ điểm này! Ngày Sa-bát được tạo ra cho con người, không phải con người cho ngày Sa-bát (Mác 2:27). Họ không nhận thấy hành động nhẹ nhàng của lòng thương xót mà Thiên Chúa đã ban cho để chữa lành cho ông ta. Khi người đàn ông trả lời rằng ông ta không biết ai là người đã chữa lành vết cho mình, không ai trong số những người khác nắm đó biết ai là người đã chữa lành cho ông ta; nếu không, họ sẽ nói với người đàn ông. Thánh Kinh cho chúng ta biết rằng Chúa Giêsu đã bị “trượt

vào đám đông”. Chúa Kitô đã ở đó *ẩn danh*, và ngay khi người đàn ông được chữa lành, Chúa đã ra đi (câu 13). Điều này nói rất nhiều về tính cách của Chúa Kitô.

Đoạn Kinh thánh này cũng cho chúng ta thấy rằng điều cần thiết đối với Chúa là theo dõi những người đã được tình yêu của Chúa chạm đến. Chúa Giêsu gặp người đó trong đền thờ (câu 14). Không phải như vậy sao? Ngài đi tìm ông ta như một mục tử tìm kiếm con chiên của mình. Giảng nói với chúng ta rằng Chúa Giêsu đã tìm thấy ông ấy để cho mình một số hướng dẫn tiếp theo liên quan đến sự chữa lành của mình.

Sau lại, Đức Chúa Giêsu gặp người đó trong đền-thờ, bèn phán rằng: “Kìa, người đã lành rồi, đừng phạm tội nữa, e có sự gì càng xấu-xa xảy đến cho người chẳng” (Giăng 5:14).

Câu 4) Tại sao Chúa Giêsu nói với ông ta về tội lỗi? Anh em có nghĩ rằng bệnh tật là kết quả của tội lỗi trong mọi trường hợp?

Rõ ràng từ Kinh thánh không phải lúc nào bệnh tật cũng là kết quả của một người tội lỗi. Sau đó trong Tin Mừng Giăng, các môn đệ đã phải đối mặt với một người đàn ông bị mù từ khi sinh ra. Họ hỏi Chúa Giêsu về nguyên nhân mù lòa của mình, “Thưa Thầy, vì tội của ai? Của anh này hay của cha mẹ mà anh ta phải chịu sinh ra mù lòa? 3 Đức Giê-su trả lời: “Chẳng phải vì anh ta hay cha mẹ phạm tội đâu, nhưng để việc làm của Đức Chúa Trời được thể hiện trong người ấy. (Giăng 9: 2-3). Bệnh không phải luôn luôn là kết quả của tội lỗi. Tuy nhiên, có vẻ như hiển nhiên từ sự theo dõi của Chúa Giêsu với người vô giá trị đó, trong trường hợp của ông ta, khuyết tật của ông ta là do tội lỗi và ông ta không nên quay lại thói quen tội lỗi của mình để điều gì đó tồi tệ hơn sẽ không xảy ra với mình. Chúa quan tâm rằng chúng ta tránh được bẫy của kẻ thù và chúng ta không bị phạm tội.

Lần cuối cùng anh em bị bầm tím hoặc âm ỉ với ngọn lửa nhỏ trong đời là khi nào? Chuyện gì đã xảy ra? Chúa Kitô đã đến với anh em như thế nào? Anh em vẫn còn ở nơi bị tổn thương? Anh em đã sẵn sàng để tiếp cận với sự chữa lành của Chúa Kitô, ngay cả khi điều đó có nghĩa là cuộc sống của anh em sẽ khác đi?

(Dành thời gian để mọi người để chia sẻ nhu cầu của họ và kết thúc với thời gian cầu nguyện ở cuối).

Cầu nguyện: Cảm ơn Cha, vì đã gửi Chúa Giêsu vào bóng tối và nỗi đau của cuộc đời chúng con. Chúng con muốn Ngài trở lại với chúng con ngày hôm nay và chữa lành những người trong chúng con đã bị bầm tím và để lại như một bác âm ỉ. Quạt chúng con vào ngọn lửa một lần nữa và cho chúng con sự mới mẻ của cuộc sống. Amen!

Keith Thomas

Website: www.groupbiblestudy.com

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com